

Carol I de Hohenzolern

Bibliografie:- Opera: Comandanți Militari

- **Autori: C. Căzănișteanu · V. Zodian · A. Pandea**
- **Editura: Științifică și Enciclopedică**
- **Ediția: 1983**

Regele Carol s-a născut la 7 aprilie 1839 și este al doilea fiu al Prințului Carol Anton de Hohenzollern - Sigmaringen și al soției sale, prințesa Iosefina. Domnitor (1866-1881) și rege al României (1881-1914) a decedat la 27 septembrie 1914.

A efectuat stagiul militar în Garda regală prusiană, participând ca voluntar la războiul purtat împotriva Danemarcei (1864).

După abdicarea domnitorului Alexandru Ioan Cuza (1859-1866), guvernul provizoriu de la București i-a oferit, cu consimțământul Parlamentului României, act ce a primit recunoașterea oficială a Imperiului Otoman la 11 octombrie 1866. Sub domnia lui s-au efectuat o serie de reforme care au contribuit la dezvoltarea țării, îndeosebi în domeniile administrativ și al apărării. Carol a dus mai departe acțiunea de modernizare a puterii armate și de organizare a sistemului defensiv național, inițiată de Alexandru Ioan Cuza.

Carol a acordat o atenție specială înzestrării unităților cu mijloace de luptă corespunzătoare. Infanteria a fost dotată cu puști, artileria cu tunuri de câmp, s-a generalizat pregătirea genistică în rândul trupelor terestre. Instrucția a urmat reguli din armata europeană, înmulțindu-se taberele de pregătire și manevrele anuale, cu participarea unor efective din componentele sistemului militar național.

La izbucnirea Războiului turco – sârbo – muntenegrean (1876), Carol a luptat pentru expectativa, favorabilă popoarelor balcanice ridicate la luptă împotriva suzeranității Porții. A sprijinit încheierea convenției cu Rusia de la București la 4 aprilie 1877 și a luat măsuri de alertare a trupelor pentru a respinge o eventuală invazie otomană. La 29 aprilie – 11 mai 1877 a sancționat poziția guvernului de proclamare a stării de război cu puterea suzerană, primul act politic și militar al Războiului de neantânare din 1877-1878. După declarația de independență de la 9-21 mai 1877 a dispus intensificarea pregătirilor de luptă. El a dezbătut problemele cooperării militare și politice cu țarul Aleksandr II (1855-1881). A pledat pentru acceptarea punctelor de vedere din planul român de operații. Aceste propuneri erau cu atât mai întemeiate, cu cât armata română își dovedise capacitatea combativă în acțiunile de protejare a frontierelor în anul 1877, asigurând în același timp trupelor imperiale deplasarea în securitate spre Dunăre.

Carol a răspuns favorabil cererilor insistente de ajutor venite din partea ducelui Nicolae.

După tratativele guvernamentale de la 6-18 august 1877, Carol și comandamentul român, împreună cu Armata de Operații, au trecut la sud de Dunăre, concentrându-se în împrejurimile Plevnei.

Domnitorul României a luat comanda Armatei de vest, formată din 38 000 ostași români și 52 100 ostași ruși, și a coordonat operațiile de încercuire și nimicire a grupării otomane, comandată de Osman Pașa. După cucerirea Plevnei, Carol a revenit în țară cu o parte din armată, lăsând pe front 3 divizii pentru a lichida rezistențele otomane de la Vidin și Belogradcik. Carol s-a pronunțat pentru păstrarea integrității țării și apărarea independenței în preliminarile Congresului de pace de la Berlin din 1878.

Carol a avut un rol foarte important în construirea centurii întărite a Bucureștilor și a liniei defensive fortificate Focșani - Nămolosa - Galați.

Pe plan intern însă nerezolvarea problemei agrare, a generat vii nemulțumiri țărănești, ce au culminat cu răscoalele din 1888 și 1907, față de care Carol a adoptat o atitudine dură de reprimare violentă.

În politica externă, s-a orientat, în perioada următoare, spre cooperarea cu Germania și Austro-Ungaria, care a încheiat un tratat secret de alianță 1883. A sancționat participarea României, alături de Serbia, Grecia și Turcia la cel de-al doilea război balcanic din 1914.

Carol, deși „fidel” alianței din 1883, s-a supus hotărârii Consiliului de coroană din 21 iulie – 3 august 1914 și a consimțit, în conformitate cu interesele superioare ale țării, să accepte adoptarea de către România a unei poziții de neutralitate armată.

Militar de carieră, a contribuit la succesele armatei române din 1877-1878, la modernizarea sistemului național de apărare și a armatei.